

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Lupicino Recluso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

his fratribus meis minimis, mihi fecistis. Ad tribuendum ergo pigri cur estis, quando hoc, quod iacenti in terra porrigitis, sedenti in caelo datis? Sed hæc omnipotens Deus, qui per me in vestris auribus loquitur, per se in vestris mentibus loquatur: Qui viuuit & regnat cum patre in vnitare Spiritus sancti Deus, per omnia secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI LVPICINI RECLVSI, AVTHORE S. GREGORIO TVRONENSI EPISCOPO, LIB. de vita Patrum. Cap. 13.

ATHLETAE Christi atque triumphatores mundi, vi Junij 24. tæ istius fugitiuæ iacturam facere cupientes, pertendere ad illam vitam voluerunt, quæ in exultatione perpetua manet, quæ nullo gemitu obstrepit, nec vlllo sine concluditur: cuius lumen nunquam extinguitur, cuius serenitas nulla obscuritate nubis obtegatur. Ideoque semper presentium dolorum contumelias pro nihilo habuerunt, scientes se in paucis vexatos, in multis benè disponēdos. Et ob hoc quisquis ille est, qui in isto agone contendit, metu non terretur, pœna non soluitur, dolore non frangitur, vt tantum illa æternæ iucunditatis amœnitatem cum

electis Dei pertrahatur: meretur: sicut multos fecisse nouimus de sanctis viris, quorum nunc vita tractatur aut legitur.

Igitur Lupicinus quidam magnæ vir sanctitatis, fortissimusque in operibus Dei, qui primùm elemosynas per domos deuotorum deposcens, quæcunque acquirere potuisset, sibi similibus erogabat: ad extremum iam mediam habens ætatem, ad vicum Berberensem, qui nunc Lipidiaco dicitur, veniens, parietes antiquos reperit, ibique reclusus, ab omnium se hominum adspiciatibus in hibeat, ac per modicam fenestellam parum per panis vel aquæ accipiens, quod ei aliquoties, et si esset valdè exiguum, vt que ad diem tertium perdurabat. Aqua enim per canalem paruulum inferebatur: fenestella verò velo operiebatur, ac vtriusque aditus ita obtectus erat, vt nullus beatorum eius vultum posset aduertere. Et dum ibidem die noctuque in Dei laude psalmodiarum modulibus delectatur, tormentum sibi, quod corpusculum plus grauaret, adhibuit, non immemor verborum Apostoli: Quia non sunt condignæ passionis huius temporis ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Lapidem nanque grandem, quem duo homines vix leuare potuerunt, cervici impositum, tota die, dum Deo caneret, per cellulam deportabat. Noctem autem ad additamentum iniuriæ, in virga, quam manu gerebat, duas defixerat fudes, desuper acumina parans, quæ ad mentum suum, ne somnum caperet, supponebat. Denique ad extremum vitæ tempus, corrupto pectore à pondere saxi, sanguinem per os eijcere coepit: quem per parietes præfatos proiciens spuebat. Plerumque autem fidelibus viris nocte ad cellulam clam appropinquantibus, quasi vox multorum psallentium resonabat. Sed & multos infirmos, & præsertim ab accessionibus frigiditatis, vel pustulis malis oppressos, tactu tantum, vel signo salutari imposito, sanitati restituebat.

Cum autem iam senio inclinatus esset, vocauit ministrum suum, dicens: Præteritum tempus occulendi fuit, manifestandi nunc tempus aduenit: scito ergo me post triduum ab hoc seculo liberandum. Voca ergo nunc fideles quosque fratres & filios, quibus sum vale dicturus, vt veniant ad nos visitandum. Illucescete autem die tertia, confluentibus fratribus, ostium, quod clausum erat, aperuit, atque ingredientibus cunctis, qui aderant, consularis deosculatisque, orationem fudit ad Dominum, dicens: Gratias tibi ago, Domine Iesu Christe, qui me saluari iussisti ab huius mundi impedimentis, & ita me fouere dignatus es in hoc seculo, vt nihil suum in me author criminis inueniret. Et conuersus ad plebem, ait: Magnificate, quæso, dilectissimi, Dominum mecum, & exaltemus nomen eius in cõmune, qui me erectum de stercore, erutum de tenebrarum opere, amicorum suorum fecit esse cõsortem: qui misit Angelum suum ad me accersendum ab hac mundana statione, & pollicitus est me in requiem sempiternam perducere, vt collega amicis eius effectus, mererer regno eius adscribi. O beatum virum, qui ita consolari meruit in hoc corpore, vt prius cognosceret, quo erat fruiturus in caelo,

Hhhh 4

quam

Mira S. Lupicini abstinencia.

Rom. 8.

Nota rigor.

Solo tactu vel signo Crucis pellis morbos.

Psalm. 118.
Migrat ad
Dominum.

quam migraret à seculo: meruitque hic obtinere apud diuinam potestatem, quod Dauid sapius decantabat: Notum fac mihi Domine finem meum, & numerum dierum meorum, vt sciam quid desit mihi. Dehinc humo incumbens, spiritum caelo intantum praemisit ad Dominum.

Nota de spu
ad vsus, quem
fideliter osculantes,
hauriunt sanitatem. Iam
vidi ego multos, qui euul-
sos à pariete sacra-
ti oris sputos, in diuersis
infirmis ponentes,
meruerunt acci-
pere medicinam.

Tunc omnes in fletu prostrati, alij plantas osculantur, alij simbras vestimenti diripiunt, alij de pariete beatum sanguinem, qui ab eius ore fuerat proiectus, inter se certantes excidunt. Miserum se quisque dicebat, si immunis ab eius pignoribus discessisset. Testis est hodiè quoque & ipse paries, qui tot fossulis patet, quot ab ore beati confessoris sputos emeruit. Testis est & ipse canalis, de quo vir beatus aquam sumpsit ad vsus, quem fideliter osculantes, hauriunt sanitatem. Iam vidi ego multos, qui euulso à pariete sacra- ti oris sputos, in diuersis infirmitatibus ponentes, meruerunt accipere medicinam.

Vide prisco-
ru Christi-
anorum stu-
dium erga
sacras reli-
quias.

Denique hoc, vt diximus, defuncto, affuit quaedam matrona, quae ablutum dignis induit vestimentis: & cum eum ad vicum Transfaliacensem inferre vellet, restitit ei populus pagi Lipidiacensis, dicens: Nostrium hunc solum fouit, nobis corporis eius gleba debetur. Matrona autem respondebat ad hæc: Si aliqua de victus eius exprobratis necessitate, sapius ei ego & triticum misi, & hordeum, quod vel ille sumeret, vel alijs ministraret. At illi dicebant: Nostri generis homo effectus est, nostri fluminis aquas hausit, nostra eum terra caelo transmisit. Acquum ne ergo est, vt tu de terra aliena veniens, rapias eum de manu nostra? Noueris autem, quia non hoc suscipiet quisquam nostrum: sed hic sepelietur. Matrona respondit: Si germen stirpis eius inquitur, ex alijs hic regionibus aduentauit: si aquas fluminis ingeritis, parum sitim molierunt, quam potius è caelo manans fons ille restinxit. Cumque hæc & huiusmodi inter se verba profferrent, & Lipidiacenses effossa humo, & deposito sarcophago, eum sepelire niterentur, conuocatis matrona auxilijs, fugatis pagensibus, rapuit sanctum corpus ac ferre coepit in feretro ad vicum Transfaliacensem, dispositis in itinere pfallentium turmis cum Crucibus, cereis, atque odore fragrantis thymiamatis. Quod illi cernentes, poenitentia moti, miserunt post matronam, dicentes: peccauimus resistendo tibi, profecto enim cognoscimus in hoc esse Domini voluntatem. Nunc autem petimus, vt non abiciamur ab huius funeris obsequijs, sed admittamur officijs eius. Illa vero permittente, vt sequerentur, coniunctus est vterque populus: & sic pariter vsque ad Transfaliacensem vicum venientes, celebratis Missis, beatum corpus cum summo honore gaudioque sepelierunt. In quo vico sapius se beatissimus in virtutibus declarauit. Sed & Lipidiaco plerunque opus eius sanctum ostenditur. Vterque enim locus vnus sancti praesidijs communitur. Fortassis autem quorundam incredulorum latratus ad hæc conatur obstrepere: sed nouerit à me visum Deodatum Presbyterum summam octogenarij æui ferentem, qui mihi hæc vt scripta sunt, contulit, confirmans sacramento, nihil se de his admixto mendacio enarrasse.

Nota anti-
qui sepelie-
dirum.

VITA BREVIS S. SIMPLICII EPISCOPI AV- GVSTVDVNEN. EX GREGORIO TVRONEN. LIB.

de Confessorum gloria, Cap. 76. & 77.

Iunij 24.

Simplicius
continenter
viuit cū vx-
ore virginis.

DECEDENTE (Egemonio) beatus Simplicius ecclesiae ipsi (Augustudunensi) praepositus. Fuit autem de stirpe nobili, valde diues in opibus seculi, nobilissima coniugi sociatus. His fuit castissima, obtegere seculo, vita, soli Deo cognita, mortalibus autem ignota. Erant etiam ambo iusti, & in eleemosynarum semina ac vigiliarum tolerantia promptissimi. Interea propter illam, vt diximus, seculi dignitatem Simplicius decedente Egemonio à populis eligitur, sed à Deo pro castitatis et sanctitatis gloria destinatur. Accepto quoque pontificatus ordine, beata soror, quae prius fuerat non libidine, sed castitate viro coniuncta, non passa est à stratu pontificis submoueri: sed in illa puritatis castitate, qua prius, viri castissimi toru adibat, secunda de conscientia mentis sancta, sciens se vri non posse ab incentiui ignis ardore. Sed saua demonis inuidia contra sanctos Dei probrosa excitat bella, & q̄ in finem